

Del Girona i prou

I a partir d'allà em veig anant als partits amb l'R-6 de l'avi, l'entrega del butlletí a l'entrada del camp, els coixinets granats per no asseure's a sobre el ciment, l'Eurgeni Bou, l'Abad, en Geli i tants d'altres, sobre la gespa, i l'Alfons Muñoz, en Xavi Agustí o en Waldo Ramos a la banqueta. Eren temps difícils, per ser del Girona. I molts cops la manera més segura de saber el resultat, quan jugava a fora, era fer passar el pare amb el cotxe per davant del bar Bons Aires, a Emili Grahit, on el tenien posat a l'aparador, amb pintura blanca. Avui, en canvi, l'equip és colíder de Primera, qui ho hauria dit, i a la ciutat s'ha fet un tomb. Espero que a la ciutat la gent només sigui del Girona», deia Michel l'altre dia després d'estirar les orelles a Aleix Garcia. Cada cop s'és més del Girona i prou. Ara falta que la plantilla també es cregui que el club pot ser més que un trampolí i no hagin d'ambicionar res més. Iago Aspas, Oyarzábal o aquí mateix Stuardi marquen el camí.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2023/12/10/girona-prou-95643783.html>